

OD WYZNANIA GRZECHÓW DO POCIESZENIA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 29 lutego

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Dn 9,1-27; Jr 25,11-12; 29,10; 2 Krl 19,15-19; Mt 5,16; Jk 5,16.

TEKST PRZEWODNI: „O Panie, usłysz, o Panie, odpuść! O Panie, dostrzeż i uczyni! Nie zwlekaj przez wzgląd na siebie, mój Boże, bo twoim imieniem nazwane jest to miasto i twój lud!” (Dn 9,19).

9. rozdział *Księgi Daniela* zawiera jedną z najwspanialszych modlitw zapisanych w *Biblii*. W ważnych chwilach swojego życia Daniel uciekał się w modlitwie do Boga, by sprostać czekającym go wyzwaniom. Gdy Daniel i jego przyjaciele mieli być zabici z powodu tajemniczego snu pogańskiego króla, prorok przyszedł do Boga w modlitwie (zob. 2. rozdział *Księgi Daniela*). Gdy królewskie zarządzenie zakazało zwracania się do Boga, Daniel nadal modlił się do Pana zwrócony twarzą ku Jerozolimie (zob. 6. rozdział *Księgi Daniela*). Gdy rozważamy modlitwę zapisaną w 9. rozdziale *Księgi Daniela*, pamiętajmy o tym, że wizja 2300 wieczorów i poranków w 8. rozdziale *Księgi Daniela* wywarła ogromny wpływ na proroka. Choć ogólny zarys tego proroctwa został wyjaśniony, Daniel nie mógł pojąć przedziału czasowego wyrażonego w dialogu między dwiema niebiańskimi istotami:

— „Aż do dwóch tysięcy trzystu wieczorów i poranków. Wtedy świątynia zostanie oczyszczona” (Dn 8,14 UBG).

Dopiero w 9. rozdziale *Księgi Daniela* więcej światła w tej kwestii zostało udzielone prorokowi i to właśnie w odpowiedzi na jego gorliwą modlitwę.

Przeczytaj Dn 9,1-2. Daniel mówi, że zwrócił „uwagę w księgach na liczbę lat” (Dn 9,2) zapowiedzianych w prorocztwie. Jaką księgę czy księgi biblijne miał na myśli?

Gdy przyglądamy się tej modlitwie, staje się jasne, że jest ona oparta na głębokiej znajomości wcześniejszego Bożego objawienia przekazanego przez Mojżesza i proroków. Daniel dowiedział się z *Księgi Jeremiasza*, że okres niewoli będzie trwał siedemdziesiąt lat (zob. Jr 25,11-12; 29,10), i zrozumiał znaczenie historycznej chwili, w której przyszło mu żyć.

Pamiętajmy, że Daniel skierował tę modlitwę do Boga w 539 roku przed Chrystusem, gdy imperium medyjsko-perskie zajęło miejsce imperium babilońskiego. Minęło niemal siedemdziesiąt lat od czasu, gdy Nebukadnesar zdobył Jerozolimę i zniszczył świątynię. Tak więc według prorocztwa Jeremiasza lud Boży miał wkrótce powrócić do ojczyzny. Ufając Słowu Bożemu, Daniel wiedział, że coś doniosłego ma się wydarzyć w dziejach jego ludu zgodnie z obietnicą Boga — że wygnanie babilońskie wkrótce się zakończy i że Judejczycy wrócą do swojego kraju.

Na podstawie studium natchnionych ksiąg Daniel uświadomił sobie, jak wielkie były grzechy jego ludu. Izraelici złamali przymierze z Bogiem, zerwawszy tym samym więź łączącą ich z Nim, a nieuchronnym skutkiem tego było wygnanie (zob. Kpł 26,14-45). To studiowanie Bożego objawienia dało Danielowi zrozumienie czasów i poczucie naglącej potrzeby zanoszenia błagania do Boga w intencji Jego ludu.

Gdy zbliżamy się do ostatnich dni historii świata, powinniśmy pilniej niż kiedykolwiek studiować Słowo Boże i żyć zgodnie z nim. Jedynie *Pismo Święte* może dać nam właściwe zrozumienie świata, w którym żyjemy. W końcu to właśnie *Pismo Święte* opowiada historię wielkiego boju między dobrem a złem, a zatem objawia, że historia ludzkości zakończy się usunięciem zła i ustanowieniem wiecznego Królestwa Bożego. Im więcej studiujemy *Pismo Święte*, tym lepiej możemy zrozumieć sytuację współczesnego świata i nasze miejsce w nim, jak również powody naszej nadziei w obliczu beznadziejnej oferty otaczającego nas świata.

Jak Biblia pomaga nam zrozumieć w pewnym stopniu świat, który sam w sobie wydaje się zupełnie bezsensowny?

Przeczytaj Dn 9,3-19. Na jakiej podstawie Daniel błagał o miłosierdzie?

Powinniśmy zwrócić szczególną uwagę na pewne elementy tej modlitwy.

Po pierwsze Daniel w swojej modlitwie nie prosi Boga o żadne wyjaśnienie nieszczęść, które spotkały naród żydowski. Wie, dlaczego stało się to, co się stało. Znaczna część jego modlitwy to szczerze wyznanie powodów tych nieszczęść:

— „I nie słuchaliśmy głosu Pana, Boga naszego, by postępować według jego wskazań, które nam dał przez swoje sługi, proroków” (Dn 9,10).

Ostatnim razem, gdy mu towarzyszyliśmy, Daniel potrzebował coś pojąć pod koniec 8. rozdziału *Księgi Daniela*, gdy stwierdził, że nie rozumiał wizji o 2300 wieczorach i porankach (zob. Dn 8,27).

Po drugie ważną rzeczą jest to, iż modlitwa ta jest odwołaniem się do łaski Bożej — gotowości Boga do przebaczenia Jego ludowi, choć ten dopuścił się grzechu i czynił zło. W pewnym sensie widzimy tu mocną ilustrację ewangelii, że grzeszni ludzie, którzy nie mają żadnych zasług, proszą o łaskę, na którą nie zasługują, oraz o przebaczenie, na które nie zapracowali. Czy nie jest to przykład tego, jakimi jesteśmy przed Bogiem?

Przeczytaj Dn 9,18-19. Jaki inny powód podaje Daniel, by Bóg odpowiedział na jego modlitwę?

Jeszcze jeden element modlitwy Daniela zasługuje na podkreślenie — odwołanie do czci dla Bożego imienia. Modlitwa Daniela nie jest motywowana jego osobistą korzyścią czy nawet dobrem jego ludu, ale chwałą dla Boga (zob. Dn 9,17-19). Mówiąc innymi słowy, Daniel prosi o wysłuchanie jego prośby, by imię Boga zostało uczczone.

Przeczytaj 2 Krl 19,15-19. W jaki sposób modlitwa Hiskiasza przypomina modlitwę Daniela? Co Mt 5,16 mówi o tym, jak my także możemy przynosić chwałę Bogu?

Przeczytaj Dn 9,5-13. Jakie znaczenie ma fakt, że Daniel utożsamia się ze swoim ludem, używając pierwszej osoby liczby mnogiej, gdy wyznaje grzechy swojego ludu, które sprowadziły nań nieszczęście?

Modlitwa Daniela jest jedną z ważnych wstawienniczych modlitw zapisanych w *Biblii*. Takie modlitwy dotyczą serca Boga, odwracając sąd i przynosząc wyzwolenie od wrogów. Gdy Bóg był gotowy wytracić cały naród izraelski, to wstawiennictwo Mojżesza zmieniło Jego zamiar (zob. Wj 32,7-14; Lb 14,10-25). Gdy straszliwa susza wyniszczała kraj, to Bóg odpowiedział na modlitwę Eliaza i zesłał życiodajny deszcz na ziemię (zob. 18. rozdział *I Księgi Królewskiej*).

Gdy modlimy się za członków rodziny, naszych przyjaciół i innych ludzi czy rozwiązanie różnych problemów, Bóg wysłuchuje nas i interweniuje. Czasami odpowiedź na modlitwę nie następuje natychmiast, ale możemy być pewni, że Bóg nigdy nie zapomina o potrzebach swoich dzieci (zob. Jk 5,16).

W tym przypadku Daniel odegrał rolę orędownika i pośrednika między Bogiem a Jego ludem. Studiując *Pismo Święte*, prorok uświadomił sobie, jak grzeszni stali się ludzie, którzy przestępowali prawo Boże i nie chcieli usłuchać Bożych ostrzeżeń. Tak więc uznając swój rozpaczliwy duchowy stan, Daniel modlił się o uzdrowienie i przebaczenie. Jednocześnie prorok utożsamiał się ze swoimi rodakami. W pewnym sensie postawa Daniela obrazuje rolę Chrystusa jako naszego Pośrednika (zob. 17. rozdział *Ewangelii Jana*). Jednak istnieje istotna różnica — Chrystus jest „bez grzechu” (Hbr 4,15 UBG), więc nie musi wyznawać swojego grzechu ani nie potrzebuje przebaczenia (zob. Hbr 7,26-27). Mimo to w wyjątkowy sposób utożsamił się z grzesznikami: „On tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą” (2 Kor 5,21).

„Gdybyś mógł zebrać razem wszystko to, co w człowieku jest dobre, święte, szlachetne i urocze, i wtedy przedstawił ten przedmiot aniołom Bożym jako coś, co odgrywa rolę w zbawieniu ludzkiej duszy lub w zastudze, propozycja zostałaby odrzucona jako zdrada”¹. Czego słowa te uczą nas o potrzebie Pośrednika, który wstawiałby się za nami?

---

¹ Ellen G. White, *Wiara i uczynki*, [Radom] 2016, wyd. 2, s. 23.

W swojej wstawienniczej modlitwie Daniel zwrócił uwagę na dwie zasadnicze swoje troski: grzechy swojego narodu i zniszczenie Jerozolimy. Tak więc odpowiedź Boga dotyczy właśnie tych dwóch problemów. Dzięki dziełu Mesjasza lud zostanie odkupiony, a świątynia będzie namaszczona. Dwie szczególne prośby Daniela spotkały się z odpowiedzią wykraczającą poza najbliższy historyczny horyzont proroka, jako że dzieło Mesjasza miało dotyczyć całej ludzkości.

Przeczytaj Dn 9,21-27. Jakie dzieło miało być dokonane w ciągu siedemdziesięciu proroczych tygodni? Dlaczego tylko Jezus mógł go dokonać?

---

1. „Położyć kres nieprawości” (Dn 9,24 BT)¹. Hebrajskie słowo *pesza*, przetłumaczone jako *nieprawość*, sugeruje dobrowolne wykroczenie osoby o niższej pozycji wobec osoby o wyższej pozycji (zob. np. Prz 28,24). Słowo to występuje w *Biblii* w sensie otwartego buntu człowieka wobec Boga (zob. Ez 2,3). Dzięki krwi Jezusa bunt przeciwko Bogu zostaje stłumiony i ludzkość otrzymuje ofertę przebaczenia płynącą z Golgoty.

2. „Na zgładzenie grzechów” (Dn 9,24 UBG)². Użyte tu w hebrajskim wyrażeniu słowo zawiera także znaczenie *pieczętowania*, a oznacza to przebaczenie grzechów. Od swojego upadku ludzkość nie była w stanie żyć zgodnie z Bożymi wymaganiami, ale Mesjasz zgładzi nasze grzechy.

3. „Zmazana [będzie] wina” (Dn 9,24). Apostoł Paweł napisał: „Ponieważ upodobał sobie Bóg, żeby w nim [Synu] zamieszkała cała pełnia boskości i żeby przez niego wszystko, co jest na ziemi i na niebie, pojednało się z nim dzięki przywróceniu pokoju przez krew krzyża jego” (Kol 1,19-20). Tylko Jezus jest w stanie tego dokonać.

4. „Przywrócona będzie wieczna sprawiedliwość” (Dn 9,24). Chrystus zajął nasze miejsce na krzyżu i w ten sposób usprawiedliwił nas przed Bogiem. Jedynie przez wiarę możemy przyjąć tę sprawiedliwość darowaną nam przez Boga.

5. „Potwierdzi się widzenie i prorok” (Dn 9,24). Gdy Chrystus ofiarował siebie na krzyżu, starotestamentowe proroctwa wskazujące na Jego pojednawcze dzieło zostały potwierdzone w ten sposób, iż nastąpiło ich spełnienie.

6. „Najświętsze będzie namaszczone” (Dn 9,24). Nie chodzi tu o osobę, ale o miejsce. Słowa te zapowiadają namaszczenie niebiańskiej świątyni, czyli rozpoczęcie służby Chrystusa jako naszego Najwyższego Kapłana (zob. Hbr 8,1).

¹ BW: „dopełni się zbrodnia” (*przyp. red.*).

² BW: „przypieczętowany będzie grzech” (*przyp. red.*).

Pod koniec wizji 2300 wieczorów i poranków prorok był zaniepokojony i nie mógł jej zrozumieć (zob. Dn 8,27). Dziesięć lat później Gabriel przybył ponownie, by pomóc Danielowi zrozumieć wizję (zob. Dn 9,23). To późniejsze objawienie uzupełnia brakującą informację i świadczy o tym, iż dzieło Mesjasza ma być dokonane pod koniec okresu siedemdziesięciu tygodni. Zgodnie z zasadą dzień za rok i biegiem przepowiedzianych wydarzeń owe siedemdziesiąt tygodni należy rozumieć jako 490 rzeczywistych lat. Początkowa data tego okresu miała być wyznaczona przez dekret nakazujący odbudowę Jerozolimy (zob. Dn 9,25). Taki dekret został wydany przez perskiego króla Artakserksesa w 457 roku przed Chrystusem. Dekret ten pozwolił Żydom pod wodzą Ezdrasza odbudować Jerozolimę (zob. 7. rozdział *Księgi Ezdrasza*). Zgodnie z tekstem biblijnym siedemdziesiąt tygodni *wyznaczono* (zob. Dn 9,24) czy dosłownie *odcięto*. To wskazuje, że okres 490 lat jest częścią dłuższego okresu 2300 lat wskazanego w wizji w 8. rozdziale *Księgi Daniela*. Sugeruje to, że 2300 lat i 490 lat mają wspólny początek w 457 roku przed Chrystusem.

Proroctwo o siedemdziesięciu tygodniach jest podzielone na trzy części: siedem tygodni, sześćdziesiąt dwa tygodnie i ostatni, siedemdziesiąty tydzień.

Siedem tygodni (49 lat) najwyraźniej odnosi się do czasu, w którym Jerozolima była odbudowywana. Po tych siedmiu tygodniach kolejne sześćdziesiąt dwa tygodnie (434 lata) prowadziły aż do Pomazańca-Księcia (zob. Dn 9,25). Tak więc 483 lata po dekreście Artakserksesa, to znaczy w 27 roku naszej ery, Jezus został ochrzczony i namaszczonej przez Ducha Świętego do swojej mesjańskiej misji.

Podczas ostatniego, siedemdziesiątego tygodnia miały nastąpić inne ważne wydarzenia: 1. „Pomazaniec będzie zabity” (Dn 9,26); to oznacza śmierć Chrystusa. 2. Mesjasz „utrwali (...) przymierze dla wielu w ciągu jednego tygodnia” (Dn 9,27 BT). Oznacza to szczególną pracę Jezusa i apostołów dla narodu żydowskiego. Została ona podjęta podczas tego ostatniego *tygodnia* — w latach 27-34 naszej ery. 3. „W połowie tygodnia zniesie ofiary krwawe i z pokarmów” (Dn 9,27). Trzy i pół roku po swoim chrzcie (w połowie *tygodnia*) Jezus położył kres starotestamentowemu systemowi ofiarnemu, który to system utracił swoje prorocze znaczenie z chwilą ofiarowania Chrystusa jako doskonałej ofiary nowego przymierza. Od tej pory ustał wszelki sens składania ceremonialnych ofiar ze zwierząt, gdyż prawdziwa ofiara zapowiadana przez nie stała się rzeczywistością. Ostatni tydzień proroctwa o siedemdziesięciu tygodniach kończy się w roku 34 po Chrystusie, gdy Szczepan poniósł męczeńską śmierć, a przesłanie ewangelii zaczęło być głoszone już nie tylko wśród Żydów, ale także i wśród pogan.

Przeczytaj Dn 9,24-27. Mimo wspaniałej nadziei i obietnicy przyjścia Mesjasza czytamy też tutaj o przemocy, wojnie i spustoszeniu. Jak upewnia nas, że nawet wśród nieszcześć doczesności możemy zachować nadzieję?

DO DALSZEGO STUDIUM

Na s. 80 znajduje się wykres wyjaśniający to, jak proroctwo o siedemdziesięciu tygodniach z Dn 9,24-27 łączy się z proroctwem o 2300 latach z Dn 8,14. Jeśli dodamy 2300 lat do 457 roku przed Chrystusem (pamiętając o tym, że nie istnieje rok zerowy między dwiema erami), otrzymamy 1844 rok po Chrystusie. (Możemy też dodać 1810 lat do 34 roku po Chrystusie i otrzymać ten sam rok 1844). Tak więc oczyszczenie świątyni wspomniane w Dn 8,14 miało się rozpocząć w 1844 roku.

Zwróć uwagę, że rok 1844 pasuje idealnie do 7. i 8. rozdziału *Księgi Daniela*. Sądzę w 7. rozdziale *Księgi Daniela*, tożsamy z oczyszczeniem świątyni w 8. rozdziale *Księgi Daniela* (zobacz lekcję ósmą i dziewiątą), następuje po 1260 latach przesładowań (zob. Dn 7,25), ale *przed* powtórny przyjsciem Jezusa i ustanowieniem Jego wiecznego królestwa.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Bibliści podkreślają, nie bez słuszności, iż okresy 2300 wieczorów i poranków oraz 70 tygodni należy traktować jak jedno proroctwo. Dlaczego tak twierdzą? Jakie dowody możesz wskazać na poparcie takiego twierdzenia?

2. Czego możemy się nauczyć ze wstawienniczej modlitwy Daniela i jak może to pomóc nam w naszych wstawienniczych modlitwach?

3. Ofiara Chrystusa złożona dla nas jest naszą jedyną nadzieją. Jak świadomość tego faktu powinna czynić nas pokornymi oraz — co jeszcze ważniejsze — miłującymi i okazującymi przebaczenie bliźnim? Czego powinniśmy się wszyscy nauczyć z Łk 7,40-47?

4. Zwróć uwagę, jak istotną rolę w modlitwie i nadziei Daniela odgrywało *Pismo Święte*. Przecież jego naród został pokonany i wygnany, kraj spustoszony, a stolica obrócona w kupę gruzów. A jednak Daniel miał nadzieję, że wbrew temu wszystkiemu jego lud wróci do ojczyzny. Skąd czerpał tę nadzieję, jeśli nie z *Biblii* i Bożych obietnic zapisanych w niej? Jak świadczy to o tym, że i my możemy czerpać nadzieję z obietnic Słowa Bożego?

WYKRES PROROCZY 2300 LAT

„Aż do wieczora i do poranku dni dwa tysiące trzysta, a będzie oczyszczona świętynia [hebr. *wenitćak kodesz*]” (Dn 8,14 BJW).

dekrety królewskie (zob. Ezd 6,14):

- 536 r. p.n.e. — Cyrusa (zob. Ezd 1,1-3).
- 519 r. p.n.e. — Dariusza (zob. Ezd 6,1-8).
- 457 r. p.n.e. — Artakserksesa (zob. Ezd 7,7-18)
(trzeci dekret został wydany na wiosnę,
a wszedł w życie jesienią; zob. Ezd 7,8-9; 8,36).

Obliczenie:

jesień 457 r. p.n.e. — 456 lat + 1/4 roku

jesień 1843 r. n.e. — 1843 lata + 3/4 roku

2299 lat + 1 rok = 2300 lat

jesień 457 r. p.n.e. + 2300 lat = jesień 1844 r. n.e.

powtórne
przyjście
Jezusa

jesień 1844 r. n.e.
(zob. Ap 10,6-7;
11,18-19; 14,6-12)

jesień 457 r. p.n.e.

